

NÉMETI ANETT

SZALMALÁNG

*Már térdig ér a lusta köd,
szivárvány-ajtókat nyitok,
s az ezüst boltívek mögött
egy külső héj, egy gyenge tok,
alantas testszövet feszül –
négyzetméternyi könnyű gyász –
egy furcsa céda újra szül,
s belém tapad a sűrű máz –
fehér illúzió-burok,
a mag belül atom-hideg,
eredetemhez eljutok,
de már tudom, nem éri meg.*

*Körül lapos, otromba úr,
elhal hitem, a szalmaláng,
a kimúlt test erőtlennül
igyekszik kelteni magát,
remélve, hogy, mint gyíkfarak
a semmiből megint kinő
az öntudat, az agyhalott –
így álmodozva várja ő.
Lélegzet nélkül úgyse megy,
hiába hibernáltak.
Hiányoznak az istenek,
a szintézis, s a sejtfalak.*

TÚNÓDÉS

*a házak szűk sorfala mentén
egy régi vágyam ült le mellém
ismerős hangon szólni kezdett
rájöttem hogy magam vagyok
elkaptak a téli fagyok
már csak az idő súlya rezgett*

*az árnyék amit fénynek hittem
feketén hajlott szét fölöttem
s a felismerés hegyes éle
megfelezte tűnődő lelkem
egy sodródó porszemmé lettem
majd lehulltam semmivé égve*

*sáros szavak tapasztják össze
a hont és nem tudom hogy jössz-e
hogyan mosolyoddal megváltás engem
próbáltam magam ember lenni
de Isten rendelt nekünk társat
hogyan szükséggé legyen a látszat
hogyan kénytelen legyünk szeretni*

*mindent leejthetnének a porba
mintha a lelkük tiszta volna
újából életet képzelnének
a halálban vajúdó házak
s míg a szobrok a mennyben fázna
az élők napfényt éheznének*

*ahogy a fák magasra nyúlnak
fehér karok az égbe húznak
s míg órlódiünk fojtó csatákban
ősök s utódok árnya mellett
addig virágoznak a kertek
s örök magvak érnek a fákbán*

CSEND ÉS ÖRÖM

*Ha mindennel torkig leszek,
felhúzok pár vékony falat
csendből, örömből, tért nyerek,
és ocsmány, rossz tégláimat,
mint test a gócot, kivetem,
helyükre részegség kerül,
egy lassú álom lesz a menny,
szabálytalan, de emberül
beszélünk majd, nem lesz titok,
s bár faltörő kos a jövő,
nem lesz több ajtó – égni fog.
Hidat verünk, a néma kő
visz majd tovább, hol máglya gyúl,
hol égnék faltörő kosok –
a csend emberbe visszagyúr,
s örömből vetünk vályogot.*

TE

*Ringató szél vagy, szélben falevél,
levélben érzet, tenyérbarázda;
lassú dobogás, pulzusban a vér –
a vers növekvő artériája.
Esőben lágycsepp, szemekben tenger,
testi ruhában pihegő szellem,
könnytelen szikla – kőben is ember,
lángokat gyújtó – ősz-hideg ellen.
Szoborban rezgés, kéz alatt márvány,
szürke utánczat, éteri forma,
glória-fény vagy, napcsík a járdán,
ima és kultusz – vér és tivornya.*

*Dühögő hátszél, szélben is ember,
tenyered szentek esti-imája;
lüktető élet, néma ütem-jel
szivárvány-sorsom szürke virága.*